

SISTA ORDET

Kära faddrar!

Hej Elisabeth,
Vi är nu inne i svensk sommar och njuter av färskpotatis och jordgubbar.
Om drygt en månad flyger du mot Europa och i augusti kommer du till Sverige.
Vad är det du ser fram emot mest med ditt besök?
- Jag ser såklart fram emot att träffa familjen. Jag vet också att mötet med vänner och faddrar varje gång fyller mig med energi och är mycket uppskattat.

Du kommer att göra flera besök för Hopp för Honduras barn och i oktober blir det Hondurasafton i Taberg. Många ser fram emot att träffa dig, vad kommer vi få höra dig berätta om?
- Under Hondurasafton kommer ni få höra vad som gör att jag har hjärta för Honduras. Jag kommer berätta om våra framgångar och ni kommer också få ta del av svårigheter.

Det är i september 50 år sedan ni startade upp första projektet i Suyapa. Vad tänker du om det?
- Ja, vad tänker man om det. Jag tänker spontant att det är otroligt att vi har fått vara med under så lång tid och hjälpa utsatta i detta landet och att vi kan få fortsätta att göra det än idag. Tack!

Vilket är ditt starkaste minne från daghemmet?
- Jag har så klart många minnen från Suyapa men ett utav de starkaste minnena är när jag för första gången körde upp med hela flaket fullt av matpaket till alla dessa människor som försökte skydda sig mot regnet med ett plastskycke, en bit kartong eller liknande. Alla dessa barn som grät, som var hungriga och uppskakade av allt som skett i och med orkanen. Detta grep mig djupt i hjärtat.

Landet Honduras utvecklas och så även området Suyapa. Hur skulle du förklara området idag?
- Naturligtvis har Suyapa förändrats, många ungdomar har

studerat och kan hjälpa sina fattiga familjer att bygga bättre hus. Vägarna har blivit belagda med cement så att gå i lera som vi tidigare gjort är nu bara ett minne. Tyvärr är det alltför många som fortfarande inte har kommit ifrån fattigdomen, arbetslösheten är för stor i landet, och det är dessa barn vi försöker hjälpa, ge hopp om en bättre framtid. Så visst kan det på ytan upplevas som att det är bättre, verkligheten är någon annan och på sina platser finns misären kvar än idag.

Inför att du kommer till den svenska sommaren tänkte vi ställa några korta frågor till dig:

Hur äter du helst dina svenska jordgubbar, Med grädde eller glass?

Vad äter du helst, Färskpotatis och sill eller frijoles(bönan) och tortillas?

Vilken glass tycker du bäst om, Mjukglass eller kulglass?

Vad gör du helst på sommaren, Sitter i solen eller skuggan?

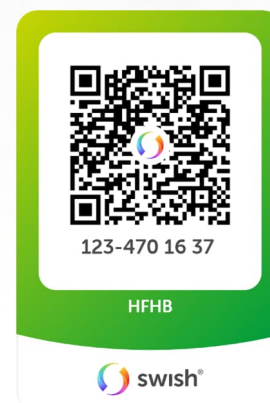
Badar du helst i, Havet eller sjö?

Solvarma hälsningar,
Elisabeth

Stort tack!
-för ditt stöd till
Hopp för Honduras barn

Ge din gåva via Swish 123 470 16 37 eller
PlusGiro: 57 75 17-6
Följ oss gärna på
www.hoppforhondurasbarn.se
och på facebook.com/Hondurasfriends

Den gode samaritens förskola

En glad och social pojke som går på daghemmet i Suyapa.

Läs mer →

Insamlingsstiftelsen

Insamlingsstiftelsen Hopp för Honduras barn stöder ett mångårigt hjälparbete bland nödlidande barn i Honduras. Stommen i projektet är faddrarnas ekonomiska bidrag och engagemang. Länsstyrelsen i Östergötland är stiftelsens tillsynsmyndighet och granskar varje år de ekonomiska redovisningarna samt att stiftelsens stadgar efterlevs

Verksamheten

Arbetet i Honduras har utvecklats till

flera delprojekt, däribland barnbyn Renacer, skolkomplex med klasser från förskola till och med årskurs 6, förskola i Corozal, fritidshem i Rincon samt daghem och förskola i Suyapa, mödraprojekt i Debora, Förtroendebanken, detta också i Suyapa, projekt att samla före detta Renacer studenter.

På plats i Honduras

Elisabeth Johansson har arbetat som hjälparbetare i Honduras sedan mer än 40 år och är Hopp för Honduras representant på plats. Elisabeth är initiativtagare och har en övergripande funktion samt ansvar för barnprojekten

Att bli fadder

Att vara fadder innebär att månatligt ge ett valfritt ekonomiskt bidrag till vår fadderverksamhet. Ditt fadderbidrag används kollektivt för att förde-las mellan stiftelsens olika verksamheter. Anmälan skickas via brev eller e-post.

Nyhetsbrevet

Nyhetsbrevet Hopp för Honduras barn kommer ut fyra gånger per år. Det distribueras fritt till alla registrerade faddrar.

Redaktör: Louice Almqvist. Ansvarig utgivare: Louice Almqvist.

HOPP FÖR HONDURAS BARN
Smedjegatan 3, 562 42 Taberg
Tfn: 036-652 30

info@hoppforhondurasbarn.se
Plusgiro: 57 75 17-6
Swish: 123 470 16 37

→ *Daghemmet i Suyapa är det tredje projektet vi besöker på vår resa under hösten 2023. Vi som varit här förut är överens om att det alltid är speciellt de gånger man återvänder hit. Redan i bilen känner man av sin förväntan, Hopp, nyfikenhet och förväntan, väldigt sällan blir man besviken.*

Det var i Suyapa det första projektet för Programas Infantes började. I en liten lokal öppnade man upp ett soppkök och en temporär läkarklinik. Området har alltid varit ett av de fattigaste delarna av Tegucigalpa, slummen. Då, för snart 50 år sedan, hade orkanen FiFi lamslagit större delar av Centralamerika. I Suyapa var det ren misär. Utan rinnande vatten, utan el, med en enda väg som knappt var körbar och det fanns endast ett fåtal skjul eller skydd för de som bodde där.

Vi har alla besökt Suyapa tidigare, några för många år sedan och några ganska nyligen för första gången. Oavsett har vi alla samma upplevelse om att Suyapa är ett område som ständigt utvecklas framåt. Idag är vägarna i området kring daghemmet "riktiga vägar" byggda av cementblock. Det är endast några få "grus- och jordgator" kvar. Husen är putsade och målade i färgglada färger. Människorna är välklädda och bär märkes second hand. Det är lika viktigt för dem att ständigt vara uppkopplade på sociala medier som för vilken annan amerikan eller europé som helst. Men det råder inga tvivel om att området fortfarande är slummen av Tegucigalpa, de mest fattiga har bara flyttat lite längre ut på kanterna. Framför allt har våldet i området ökat vilket gör att man inte går säkert på de nu finare gatorna.

Det är ett välkänt ansikte vi möter i porten in till daghemmet. Maria har länge arbetat vid Esperanzas sida och hon har kontakten med alla de ensamstående mödrarna som passerat genom projektet. I den stora salen är det för stunden lugnt, eleverna är inne i klassrummen och fullt koncentrerade på dagens arbete, alfabetet och addition.

Två elever i förskoleklass koncentrerar sig på att sätta ihop ett pussel med rätt bokstav på rätt plats.

Uppe på småbarnsavdelningen är det däremot full fart och hög ljudnivå. Några barn står i en ring och sjunger, de allra minsta bygger med klossar samtidigt som två andra barn susar fram på varsin bil utan att ta hänsyn till det som ligger i deras väg. De

ser oss komma in och börjar skratta, en efter en kommer barnen fram och kramar oss eller gör high-five. Vi fylls med värme och känner glädjen från barnen smitta av sig, snart sitter vi nästan allihop på golvet och leker med diverse leksaker. I det lilla köket förbereds mellanmål, barnen sitter snart och äter frukt medan personalen sover de yngsta barnen för sin första vila för dagen, lugnt och städat.

Det är tydligt hur lärare och personal ser och uppmärksammar barnen individuellt. I klassrummet får varje elev ta plats och lärarna använder olika inlärningstekniker för att alla barn ska få möjlighet att förstå och hänga med i undervisningen. Rektorn arbetar för att barnen ska ha det så bra som möjligt och säkerheten är väldigt viktig för henne. Vid vårt besök kommer en pappa inspringande och hon ber om att få ta en paus i vårt samtal. Vi

Efter en tidig morgon och full aktivitet under hela förmiddagen kan väntan på mellanmål kännas lång. Efter frukten är det dags för rörelsemusik, det tycker barnen är roligt.

På småbarnsavdelningen är det full fart framåt som gäller.

sitter inne på hennes kontor och hör henne prata med pappan till en elev som varit sjuk. De har varit på en klinik och fått medicin och vi får uppfattningen av att medicinen inte har varit lätt att köpa, förmodligen är den ganska dyr men pappan har

Två elever på förskolan som stannar för att prata med oss under rasten, efter det var det gungorna som gällde.

också två jobb och har inte kunnat ta sig till ett öppet apotek förrän idag. Rektorn kopierar några papper och förklarar att det är viktigt att han sparar originalen för att lämna in på sin arbetsplats.

Hon noterar något och sätter en lapp på medicinen. Rektorn försäkrar att den kommer att tas enligt ordination sedan säger hon att han måste skynda sig för att hinna till sitt nästa skift. Pappan har inte köpt något dricksvatten till barnet så rektorn går till sin väska och plockar fram en vattenflaska som hon går och lämnar till eleven innan vi fortsätter vårt samtal.

Köket bjuder oss på välsmakande traditionell mat. Vi sitter ned tillsammans med personalen, de är lite blyga först, sedan börjar de prata om kommande aktiviteter. Under tiden vi äter börjar de äldre barnen trilla in till daghemmet. De hälsar artigt på oss, sitter ned och äter, går och leker lite på bakgården innan de tar sina ryggsäckar för att öva på läxor tillsammans med en pedagog.

Nystarten har inte varit felfri och inte en dans på rosor men med tiden har personalen tillsammans hittat hur de ska arbeta, det blir lättare hela tiden. Det finns en fin beslutsamhet hos dem om att göra det bästa för barnen. Med engagemang och bra ledarskap är det möjligt. Vi tar med oss det varma välkomnandet, de fina korten och teckningarna till HFHB

när vi kliver ut på Suyapas gator igen. Tänk att det var här det hela började för snart 50 år sedan.

Lekstugan som några svenskar byggde då de var på besök används fortfarande flitigt. Ett välbehövt skydd när det leks under solens hetta.

Lizzy har tidigare vuxit upp på Renacer tillsammans med sina syskon. Idag arbetar hon på småbarnsavdelningen på daghemmet i Suyapa.

Text: Louice Almqvist Foto: Daniel Carlson